53e jaar — Nr 120. Zaterdag, 6 October 1906.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 6 OCTOBER.

Eene bladzijde uit de geschiedenis der vervoermiddelen.

Nooit, meer dan op onze dagen, is er sprake geweest van vele en snelle vervoermiddelen : de electrische treinen afwachtend, hebben wij de snelle expres-treinen, en in de steden rollen de trams, met accumulateurs of trolley's, en wel met eene snelheid, die de Gentenaars, welke den 28 September 1837, in de Muinkmeerschen de inhuldiging bijwoonden van den eersten « ijzeren weg », zou doen schudden en beven. En toch zijn er menschen, die « den goeden ouden tijd » der « diligenciën » betreuren.

Wij willen eens een blik werpen op den openbaren « transport » dienst zooals hij over twee à drijhonderd jaar geleden, te Gent ingericht was.

In 1654, werd door eene keure der Schepenen van Gent, een dienst met rijtuigen ingericht voor het vervoer van reizigers en koopwaren van Gent naar Brussel en Antwerpen. De rijtuigen moesten met drij goede paarden bespannen zijn. De twee « beste plaatsen in den back », betaalde men 10 schellingen (5.40 fr.) ; de andere plaatsen kosten 8 schellingen, 2 gulden en 6 schellingen.

De reizigers mochten pakken, manden of doozen medenemen als 't gewicht min was dan twintig pond.

Onbekenden mochten niet meerijden : voor 't vertrek moest ieder reiziger zijn naam en voornaam in een daartoe bestemd register inschrijven. En men moest zien van zijne plaats in tijds te bespreken, want een tweede rijtuig werd er niet ingespannen als er niet ten minste zes reizigers waren om de plaats in te nemen.

Wel is waar, dat men altijd een rijtuig voor zich alleen kon nemen, maar dat kostte in den winter 5 pond groote (54 fr.) en in den zomer 4 pond en 5 schellingen (44 fr. 55).

's Zomers wordt de reis op éénen dag afgelegd, maar 's winters reedt men den eersten dag maar tot aan Aalst om 's anderendaags de reis voort te zetten. De tarief van 't reisgoed was als volgt : In den zomer 5 schellingen per honderd pond en in den winter een gulden.

Bij elke reis kon er maar 800 pond meegevoerd worden en de koopwaren moesten ten minste twee dagen op voorhand afgegeven worden.

Er waren ook rijtuigen naar andere richtingen. De prijs voor eene reis naar Kortrijk bijvoorbeeld was : 7 schellingen en 6 grooten (3,92 fr.) voor de eerste plaats, 6 en 5 schellingen voor de andere plaatsen.

En 't was niet dagelijks dat zulke rijtuigen vertrokken ; dat schilde nog al veel. Ook aanzag men het in Gent als eene nieuwigheid van allergrootste belang, als men in 1727 eenen regelmatigen dagelijkschen dienst tusschen Gent en Brussel inrichtte.

In 1801 waren de diligenciën verplicht voor den arond ter bestemming aan te komen uit vrees voor gewapende aanvallen. Daarenboven moesten de geleiders, volgens een besluit van den prefect Tailpoult (2 pluviôse jaar IX) gewapend zijn met een jachtmes en een paar pistolen, dit om de reizigers en de goederen bij gelegenheid te kunnen beschermen. Ook was het in dien tijd niet voldoende zijn naam in een register te schrijven ; iedere reiziger moest een pasport in regel, op zich dragen.

En er zijn dan menschen die zich nu beklagen over de reisvoorwaarden. Wat zouden zij in dien tijd wel gezegd hebben !

ALLERLEI NIEUWS.

VERGIF IN DE AARDAPPELEN. — Den landbouwers komt het veelal onverklaarbaar voor, dat de sterfte en de ziekelijkheid onder de dieren der hoeve, ongemeen hooge verhoudingen aanneemt op het einde van den winter en in het begin van de lente. Dat de dierenziekten zoo menigvuldige als verscheiden oorzaken hebben kunnen, hoeft wel niet gezegd. Wat nochtans de bijzondere aandacht der landbouwers verdient is dat de oorzaak van vele dierenziekten, in hooger genoemd tijdstip, vooral toe te wijten is aan het toedienen van aardappelen waarvan de nieuw uitgescholene scheuten niet verwijderd zijn.

Die scheuten inderdaad bevatten een wezenlijk vergif (solanine), dat, zoo niet altijd doodelijk, ten minste zeer schadelijk is aan de gezondheid en inzonderheid nadeelig voor de kracht- en vetbeesten, die alzoo vermageren en verzwakken.

Opgepast dus.

— GARGANTUA. — Een kapitein wedde eens dat de trommelslager zijner compagnie zonder medehulp een kalf zou oppeuzelen. De tamboer beloofde eer aan de wedding van zijnen kapitein te doen. De dag was gekomen op denwelke hij deze moest volbrengen ; het kalf was geslacht, en op verscheidene wijzen bereid, en de stukken volgden elkander snel op in de maag van den Gargantua. Toen omtrent de drie vierden gegeten waren, ontboodt hij zijnen kapitein.

— Kapitein, zei hij, gij zoudt toch wel doen van 't kalf te doen opdienen ; want al die kleine brokjes die ik tot nu toe genomen heb, eindigen toch met alles aan te vullen en de plaats voor het kalf zou kunnen op den duur ontbreken !

— EENE HERBERG VOOR KINDEREN. — Een ondernemend en welgesteld man, Pond genaamd, opende, eenigen tijd geleden, in de « City Road » te Londen, eene herberg volgens nieuw systeem.

In deze herberg kan men geen drank krijgen zonder tevens spijs te nemen. Voor 2 centen kan de gast een broodje met iets erbij krijgen, en voor 2 centen een achtste liter bier. Boterhammen worden wel zonder drank, doch drank zonder boterhammen niet verstrekt.

In de nabijheid van deze herberg zijn straten waar veel kinderen wonen. De ouders van deze kleinen zijn vaak afwezig, en de kinderen moeten zelf dikwijls in hun onderhoud voorzien van de weinige penningen, die zij van milde gevers ontvangen of door kleine diensten verwerven. De kastelein stond verbaasd, toen hij onmiddelijk bij de opening van zijne herberg een groot aantal kinderen te gast kreeg om boterhammen te eten.

Dit bracht hem op de gedachte, in 't naburig huis, onmiddelijk een tweede te openen voor kinderen. Het bezoek is buitengewoon groot, want Pond verstrekt daar ook « cadetjes » voor 1 cent met iets er op. Hebben die kleuters dorst, dan kunnen ze zich vergasten aan het in Engeland zoo bekende frambozennat.

De bijval, die Pond met zijne inrichting heeft, is zoo groot, dat hij nog twee herbergen geopend heeft, en van plan is over geheel het land 350 dusdanige inrichtingen uit te baten.

Wat zullen de kleine Britjes en Brittinnetjes daar gezellig eetpartijtjes houden !

—o— *Aan de lezers* die lijden aan bedorven bloed (puisten, dauwwormen, bloedzweeren, wonden aan de beenen, enz.) Indien gij spoedig alle sgoor van bedorven bloed wilt zien verdwijnen, maakt gebruik van de antislijmachtige Pil Walthéry, die het krachtigste van al de gekende bloedzuiverende geneesmiddelen is. 1 fr. de doos.

Depot : Schoofs en Machiels, te Hasselt.
Tongeren : Apotheken, Swinkels en Vanderijst.

— DE KLEEDING. — Volgens de statistiekers zijn er van de 1,500,000,000 inwoners welke onze aardbodem bezit slechts 500,000,000 — een derde — die min of meer goed gekleed zijn. 750,000,000 zijn slechts zeer oppervlakkig en 250,000,000 hoegenaamd niet gekleed.

Er zijn dus nog veel landen waar de kleermakers goede zaken zouden kunnen doen.

—o— WILT gij eene smakelijke borrel oude genever vraagt dan de vieux-système van het merk : *'T WIT STOOPKE*. Dit merk en die woorden moeten op het etiket staan ; Opgelet dus voor het bedrog.

Verkrijgbaar bij M. Dans en zuster, Pleinstraat, 24, Tongeren, en bij alle likeur handelaars.

— DUITSCHE ZEDEN. — De dwaasheid en onredelijkheid van het tweegevecht is dezer dagen in Duitschland nogmaals bewezen.

Een jong reserve-officier, in eene kleine stad van Hessen wonend, had twist met een bijgevoegden rechter.

De officier gaf eenen kaakslag aan zijnen tegenstrever. De zaak zou wellicht geen verder gevolg hebben gehad, maar de leden van de eererechtbank der officieren kregen kennis van het voorval en verplichtten den officier zijnen tegenstrever in tweegevecht uit te dagen, anders zou hij uit het leger gebannen worden !

Het tweegevecht greep plaats. De rechter werd doodelijk gekwetst.

't Schoontste van al, de voorzitter der eererechtbank, die den officier gedwongen had in tweegevecht te gaan, kloeg na den afloop van het gevecht den officier aan, voor net plegen eener strafbare daad.

De officier werd tot drie maanden gevang veroordeeld. De president der eererechtbank wist heel goed dat hij den officier aangezet had eene strafbare daad te plegen, maar de eer (!!) zooals die Duitscher ze verstaat, moest gered worden.

Droeve lollekensheeren.

—o— *Uit Parijs.* — Verzoek mij nog acht doozen Walthéry Pillen te sturen tegen de verstopping, de nierpijnen, de klieren, alsook vijf doozen Borstpastillen Walthéry tegen hoest en keelpijn. Het zijn twee uitmuntende geneesmiddelen welke wij met het grootste vertrouwen gebruiken.

De Overste van het Huis St-Jacques.

— SLIM JOONJE. — Manke Sachel heet het ventje, dat bij den studentenoptocht te Utrecht, met zijn ladder tegen eenen boom stond en dubbeltjes en kwartjes ontving om de nieuwsgierigen in den boom te laten klimmen en op de takken plaats te nemen.

De liefhebbers lieten zich niet wachten, na wat gemarchandeer klommen er verscheidenen langs de ladder van Sachel in den boom, en toen die vol was, ging hij met zijn ladder naar een anderen boom, zoodat er heel wat dubbeltjes en kwartjes in zijn zak terechtgekomen waren, toen keizer Germanicus met zijn stoet naderde. Nu zette Sachel zijne ladder tegen den muur van een huis, ging er zelf op staan en genoot eveneens van den schitterenden aanblik.

De optocht was voorbij, de menigte verspreidde zich om hem elders nog eens te ontmoeten, Sachel kwam van zijn ladder en knoopte een praatje aan met een paar kennissen, die toevallig in zijne nabijheid waren, terwijl de boomen nog altijd vol met kijkers zaten, hoewel er nu niets meer te zien viel.

Dat duurde niet lang of zij begonnen te schreeuwen :

— He, koopman, laat ons er uit, kom hier met je ladder.

Maar Sachel deed alsof hij niets hoorde.

Eindelijk, toen het geschreeuw al luider en luider werd, kwam hij naderbij :

— Wat maak jelui 'n lawaai ! Wat is 't ?

— We moeten er toch uit.

— Voor wat ? Je zit mij niet in den weg.

— We moeten er uit zeg ik je !

— Nou, ga er uit, voor mijn part.

— Kom dan met je ladder.

— Laat je maar vallen, de laatsten vallen zacht.

— Je moet ons er uit laten.

— UURWERKEN IJZERENWEG VAN DEN STAAT, *sterkte, regelmatigheid, vijf jaren waarborg,* **26** *franken, betaalbaar 3 franken per maand. — Schrijven aan Clement DECHAMPS, Horlogiemaker van den Staat, 16, Regenciestraat, Brussel.*

— KIND PER STOOMBOOT VERZONDEN. — De stoomboot *Amerika*, der Hamburg-Amerikalinie, had een drie-jarig Duitsch meisje aan boord, met name Emilie Greenberg.

Op den rug van dat kind was, met eene speld, een papier vastgehecht waarop haar naam geschreven was met het adres : « Denver Colorado. »

Deze kleine was het kind der boot geworden en werd door al de passagiers zoozeer gelietkoosd en getroeteld dat de steward, die door de kompagnie met de bewaking van het kind was gelast, het gedurende de reis maar zeer zelden te zien kreeg. Het meisje is in goede gezondheid te Denver aangekomen.

Bericht aan de ouders die genegen zijn hunne kinderen zeer jong de wereld in te sturen.

—o— *Het is zoo gemakkelijk* extra koffie te maken : gebruikt de Chicorei « der Trappisten » der fabriek Vincart van Silly. Weigert namaaksels.

— Motten, motten, wat mot 'k. Heb ik jelui 'n retourkaartje verkocht ? Nee' toch. Zie maar dat je er uit komt.

De menschen in de boomen raasden en tierden, maar manke Sachel bleef bedaard en trok er zich niets van aan.

— Weet je wat ? zei hij ten laatste. Laat allemaal 'n dubbeltje vallen en 'k kom met de ladder, anders niet.

Het regende scheldwoorden uit de boomen, maar Sachel maakte er vlug een einde aan door te roepen :

— Niet schelden, hoor je, of bij m'n gezond 'k zeg 'n kwartje. Nou, komen de dubbeljes gauw, anders ga ik naar huis.

Men maakte van den nood een deugd. Sachel raapte heel wat dubbeltjes op, zette daarop zijn ladder tegen den boom en de menschen klommen er mopperend uit, onder groot gelach van de omstanders.

Met zijn zak vol geld ging Sachel naar huis, hij had een goeden dag gemaakt.

— **Fabriek van Pianos** : Huis B. VAN HYFTE, Nederkouter 32, (tegenover de Bagattenstraat) Gent.

De Pianos B. Van Hyfte onderscheiden zich door hunne welluidendheid, duurzaamheid en voordeeligen prijs. *Nieuwe Pianos, in huur geweest zijnde, met grooten afslag.*

Tien jaren waarborg.

Groote Prijs, in gemeenzaamheid, en **Gouden Medalie**, aan de Wereldtentoonstelling van Luik 1905.

— HOE MUZIKANTEN WERKEN. — Paganini werd door zijn eergierigen, hebzuchtigen vader gedwongen zich dagelijks 10 tot 12 uren te oefenen. Hij kreeg zoo geweldig het land aan zijn viool, dat hij het opgaf en zich aan den landbouw wijdde.

Echter dreef deze hui spoedig voorbij en greep hij zijne muziekoefeningen weer met nieuwen ijver aan.

Rubinstein heeft gezegd : Als ik mij een dag niet oefen, weet ik het ; doe ik het twee dagen niet, dan weten het mijn vrienden, en oefen ik mij drie dagen niet, dan weet de heele wereld het.

Toen Joachim nog studeerde, leefde hij in het huis van zijnen leeraar. De kamer waarin lui zich oefende had geen ramen en slechts een kleine opening in de deur. Als de klank der viool een oogenblik ophield, keek de leeraar onmiddellijk door het kijkraampje.

Toen Mendelssohn eens orgelvoordrachten in gereedheid bracht, zeide hij :

— Mijn arbeid nam mij zoo in beslag, dat mijne dagen voorbijgingen, alsof het uren waren. Ik oefende pedaalloopen, tot het « loopen op de straat » zich in een faga veranderde, zoo automatisch waren mijn bewegingen geworden.

Van Sarasate wordt verteld, dat hij zich slechts oefent, wanneer hij nieuwe werken voor een concert instudeert. Hij zegt :

— Ik ben geen slaaf van de viool ; de viool is mijn slaaf.

Paderewski oefent zich gaarne des nachts. Hij speelt den geheelen nacht door, waarbij de nachtwachts de eenige toehoorders zijd. Na deze nachtelijke oefeningen gaat hij naar zijn bed, slaapt en ontwaakt weer in nieuwe frischheid tot zijn concert.

—o— GROTTEN VAN HAN. — Volledig door de electriciteit verlicht, nog tooverachtiger gemaakt door de onlangs gedane ontdekking van twee merkwaardige zalen in het onderaardsch gedeelte der Lesse, zijn de Grotten van Han bekend als een der schoonste uitstapjes van den wereldbol. Een ijzerenweg, Zwitsersch stelsel, brengt den reiziger aan den ingang der grotten door het toppunt van den berg van Han en voorbehoudt hem de schilderachtigste panoramas. Statie : Rochefort.

— LOSSE GEDACHTEN. — Orde is verstand en waar geen orde heerscht, daar is ook geen geluk, geen voorspoed, omdat de grondslag daarvan ontbreekt.

— Degenen die denken dat het geld alles mag, zijn in staat voor geld alles te doen.

— Om de vriendschap te meten van Paulus voor Petrus, vraag u niet af, hoe Paulus zich gedraagt ten opzichte van Petrus ; vraag u af, hoe hij zich gedraagt ten opzichte van Petrus vijanden, en hoe hij het onrecht gevoelt dat men Petrus aandoet.

— Zoolang de mensch in zich zelven iets bestatigt, dat uit te roeien is of te verbeteren, is hij op goeden voet.

— De godsdienst als men hem niet oefent, heeft niet meer krachtdadigheid onder maatschappelijk opzicht, dan de schat welken de gierigaard in den grond heeft, waarde heeft.

— Onder alle verkwistingen is deze van den tijd de laakbaarste !

— Het is niet genoeg het ongelijk te vergeven, men moet het nog vergeten.

— Het is eene waarheid, die door de ondervinding van al de eeuwen bevestigd wordt, alle dagen ziet men de liefdadige familiën voorspoediger worden. Eene opplettende voorzienigheid schikt al hare handelszaken ; en waar andere arm worden, komen deze rijker en rijker.

—o— Ondanks hetgeen men zegt, is het erkend dat de **Biscuits Parein** de beste zijn.

Beproeft de Petits-Beurres, Bruxelles-Kermesse, Dessert-Royal, Vieux-Liége, Van Dyck, en gij zult overtuigd zijn.

—o— **Fabriek van kerkgewaden, vlaggen en standaards voor maatschappijen.** (De eerste prijzen in alle tentoonstellingen behaald.) Herstelling en zuivering van alle oude gewaden. Huis van vertrouwen : **D. Vansina-Van Goubergen,** Keizerstraat, 17, Antwerpen.

— DITJES EN DATJES. — Gevat. — Jonge huisvrouw : hier hebt ge eenen zakdoek.

Bedelaar. — Dien zal ik niet kunnen benuttigen, er zijn te veel gaatjes in.

Huisvrouw. — O ! die kunt ge er uit snijden...

*** Een kindermond. — Jantje : Zeg, ma, moet een zieke koe ook haar tong uitsteken voor een veearts ?

*** Hetzelfde. — Overtijd vertelde een matroos in een gezelschap, dat hij te New-York een huis had gezien, zoo groot, dat het een half uur duurde voor men er uit kon.

— En ik ben in een huis geweest te Antwerpen, waar het zes maanden duurde voor ik er uit kon, sprak een spuiter.

— En welk huis was dat ? wierd gevraagd.

— Het gevangenis, gaf de andere lachend ten antwoord.

*** Samenspraak. — Zij. — Dus we trouwen, niet waar Charles ?

Hij. — Zeker lieve.

Zij. — Goed, wij wonen op den Boulevard, en ik wensch eene huwelijksreis van drie maanden te doen, en wij koopen een huis, en rijden automobiel, niet waar?

Hij. — Ja liefste.

Zij. — En..., wanneer trouwen wij ?

HET

RAD DER FORTUIN

(11e VERVOLG.)

— Ja. Dezen morgend vond ik toevallig een paar oude nummers van de *Mentor*, waarin verslag gegeven wordt van het ongeluk, en van den dood en de begrafenis van Godfrey Alwyn, den journalist, ge weet wel. Die heb ik nu in de leeskamer op de tafel gelegd, zoo dat zijn oog er op vallen moet. Alwyn weet van het ongeluk niet meer dan wij hem er van verteld hebben ; en van zijnen naamgenoot weet hij in het geheel niets. Daarom dacht ik zoo, dat misschien het lezen van het volledige verslag, de geheele toedracht hem voor den geest brengen en zijn geheugen opscherpen zou. Wat denkt gij er van !

— Hm !... als ik het zeggen mag, een wel wat ruw middel, antwoordde Cleverley. Ik zou hem die bladen liever nog niet hebben laten lezen.

— En waarom niet ? vroeg de Lady scherp. Wat kan hem dat voor kwaad doen ?

— Een al te plotseling terugkeeren van het herinneringsvermogen zou een schok kunnen veroorzaken, die Lord Alwyn's hersens misschien op eene te zware proef stellen zou.

— O, wil ik dan die bladen weer gaan wegnemen ? vroeg Eleanor, opstaande.

— Dat zou juist zijne nieuwsgierigheid wekken. Misschien merkt hij ze nu niet eens op. Maar zoodra hij weg is, zou ik ze liever verwijderen.

Jufvr. Alwyn ging weer zitten, en de lady blijkbaar niet op haar gemak, wilde nog iets in 't midden brengen, toen de deur openging en een lakei M. Marvel aandiende, de familienotaris, een deftig heer, met wit haar, een witte vest en een blozend, welgedaan, altoos vriendelijk aanschijn, dat hem overal gaarne gezien deed zijn. Hij trok, na de noodige plichtplegingen, zijn ernstigste gezicht en zegde dat hij gekomen was met een gewichtige, hoewel niet zeer aangename mededeeling.

Cleverley rees op. Doch de notaris weerhield hem.

— Ik bid u, dokter, gaat niet weg. Ge weet van Lord Alwyn's toestand meer, dan een van ons allen, en uw raad kan ons dus nuttig zijn... Kort gezegd, lady Alwyn, uw schoonbroer doet zijn best om Lord Alwyn krankzinnig te doen verklaren.

— Die ellendeling ! Dat is zijne wraak, omdat ik hem na de dood van mijn man gezegd heb hoe ik over hem dacht ! riep de oude dame.

— Zeer waarschijnlijk. Maar het is volstrekt niet zijn hoofdreden. Gij begrijpt als Lord Alwyn krankzinnig mocht verklaard worden, dan zou hij door de wet worden uitgesloten van het aangaan van elk contract. Hij zou dus bij voorbeeld niet kunnen trouwen. En hoewel Guy Alwyn zelf, die oud wordt, daarvan vermoedelijk de vruchten niet meer plukken zou — zijn zoon of zijn kleinzoon zou er mettertijd er beter bij varen.

— Gij bedoelt dat een van beiden dan in den titel en in het bezit treden zou, ja, ja ! Maar aangezien mijn zoon niet krankzinnig is, kan hij ook niet krankzinnig verklaard worden.

— Volmaakt mijne zienswijze, mevrouw. Maar Lord Alwyn heeft ongetwijfeld zijn geheugen verloren. En er doen zonderlinge geruchten den ronde — één dat hij onderzocht is door twee dokters.

— Dacht ik het niet, viel Cleverley in. Eene week of vijf geleden heeft een zekere dokter Pool, uit Brighton, met nog een ander persoon, vermoedelijk een collega, Lord Alwyn in het park aangesproken en getracht hem uit te hooren. Die twee waren ongetwijfeld handlangers van M. Guy Alwyn. Poole, zooals ik vernomen heb, is een geneesheer met onzuivere voorgaande, en de andere was vermoedelijk een specialist in geestesziekten.

— Een zinneloozendokter — een van die personen die iedereen voor zinneloos verslijten, behalve zichzelf, liet den notaris er op volgen. En dan is er een verhaal, dat Lord Alwyn aan een landlooper een handvol goudgeld heeft gegeven, en een anderen zoo goed als doodgeranseld — met nog meer van dien aard, de zotste vertelseltjes. Maar wij die met den jonge Lord verkeeren, weten dat hij volkomen bij zijn verstand is. Niet waar, dokter Cleverley ?

— Uit een wettelijk en burgerlijk oogpunt ongetwijfeld, antwoordde de dokter, al zou men in een strikt wetenschappelijken zin misschien eene kwestie kunnen opwerpen. En bovendien is Lord Alwyn's denkvermogen langzaam maar zeker op weg om geheel normaal te worden. Hij weet volmaakt goed wat hij doet en is geheel vrij van wanbegrippen.

Op dit oogenblik stormde de persoon in kwestie zelf de kamer binnen, bleek en opgewonden, en met de twee nummers van de *Mentor* in zijne hand.

— Hoe gaat het u, Lord Alwyn ? vroeg de notaris opstaande.

— Ik ben niet Lord Alwyn ! Er heeft een ontzettende vergissing plaats gehad ! Hij is dood en begraven — en ik ben — wie ben ik ?... Dat is niet Godfrey Alwyn's gezicht — hij zag in den spiegel — en als dat het niet is, dan ben ik niet — mijzelf !... Laat mij nadenken ! (Hij drukte zijne hand tegen zijne oogen). Wij stapten uit Lyon en waren bijna moeten achterblijven. Ik zat alleen in den wagon en stak eene sigaar aan... en toen... mijn God, wat toen ? Mijne moeder en zuster kwamen naar mij zien. Maar dat kon niet, want zij zijn beiden al lang dood. En hij is ook dood. Ik alleen ben levend... maar dit is zijn gezicht — het zijne — niet het mijne ! gilde Godfrey, zijne hand uitstrekkende en met verschrikte gelaatstrekken naar den spiegel wijzende.

. . . . . .

Het was als een donderslag uit den blauwen hemel — de verwezenlijking van hunne eerste vrees, die zij reeds vergeten waren, en dit op het oogenblik dat alles goed scheen en Godfrey op weg scheen tot volkomen herstel.

Lady Alwyn's verdriet en teleurstelling waren voor woorden te groot. Eleanor weende. De notaris werd bleek.

— Zij zullen hem opsluiten, mompelde hij, en dan komt heel het schoone goed met den titel aan die verwenschte zwarte Alwyn's.

Cleverley alleen bewaarde zijne koelbloedigheid.

— Gij zijt niet wel, Lord Alwyn. Ga zitten, zegde hij, zijne hand op Godfrey's schouders leggende.

Godfrey gehoorzaamde.

— Leun eens achterover en zie eens naar dit. Zie goed ! en hij hield voor de oogen van den patiënt een zilveren lancetkoker.

Weer gehoorzaamde Godfrey ; en toen zijne oogleden begonnen te knippen, drukte Cleverley ze zachtjes dicht en zegde :

— Slaap, Lord Alwyn.

Vervolgens, na hem een oogenblik in het oog gehouden te hebben, wenkte hij de anderen om zich naar een anderen hoek van de kamer te begeven en volgde hen daarheen.

— Hij is gehypnotiseerd en zal het blijven zoolang als ik het wil. Wij kunnen hier spreken zonder hem te storen, zegde hij.

— In 's hemels naam, zeg mij de waarheid, dokter ! Is mijn zoon krankzinnig ? — Als dat zoo is, dan zal ik het mijzelven nooit vergeven ! riep Lady Alwyn, met trillende lippen en de oogen vol tranen.

— Dat geloof ik niet, mevrouw.

— Maar ge hebt toch gehoord wat voor vreeselijke dingen hij zegde. En hij zag zoo wild. Niet waar, Eleanor ?

Doch Eleanor, die de grootste moeite had om hare zenuwen in bedwang te houden, kon slechts antwoorden met een snik.

Dokter Cleverley nam het woord.

— Krankzinnig, neen Lady Alwyn, krankzinnig, in de gewone beteekenis, geloof ik niet dat uw zoon is. De oorzaak van zijn zonderling gedrag is, vermoedelijk en gedeeltelijk terugkeeren van zijn herinneringsvermogen, tengevolge van het lezen van die berichten in de *Mentor*. Daardoor heeft hij een schok gekregen, die hem voor het oogenblik verbijsterd, in de war gebracht heeft, en waarvan de nawerking bedenkelijk had kunnen zijn. Gelukkig is Lord Alwyn in zijn tegenwoordigen toestand ontvankelijk voor « suggestie » en gemakkelijk te hypnotiseeren. Ik hoop dan ook dat hij morgen weer bijna, zoo niet geheel, tot kalmte zal gekomen zijn, hoewel ge niet verwachten moet dat zijn blik in 't verleden ineens volkomen helder zal zijn geworden. Er zal nog menige leemte langzamerhand moeten aangevuld worden. Wij moeten ons ook voorbereid houden op inbeeldingen of wanvoorstellingen, in het bijzonder met betrekking tot de toedracht van het spoorwegongeluk zelf en tot hetgeen onmiddelijk daaraan voorafging. Maar dit alles zal, naar ik vertrouw, van voorbijgaanden aard blijken.

— Ge gelooft dus niet aan mijn broeders zeggen met betrekking tot hetgeen er te Lyon gebeurd is ? vroeg Eleanor, die hare zenuwen reeds weder in bedwang had.

— Neen, hoewel er een grondslag van waarheid onder liggen kan. Het kan bijvoorbeeld waar zijn, dat hij te Lyon is uitgestapt, en het afbreken van zijn geheugen werd misschien bepaald door het oogenblik waarop hij eene sigaar aanstak. Maar wat hij zegde van Godfrey Alwyn is natuurlijk geheel verkeerd.

— Te zeggen dat hij niet zichzelf was ! jammerde Lady Alwyn. Ik werd er akelig van ! Maar wat moeten wij doen, ingeval hij zulke zotternijen herhaalt ? Moeten wij hem ronduit zeggen dat hij onzin vertelt ?

— Neen ; wij moeten hem niet prikkelen door lijnrechte tegenspraak. Wij moeten hem laten merken dat hij mis was, dat zijn geheugen hem parten speelt, — en dan, als zijn hoofd weer in orde is, zal hij er den eerste zijn om dit te herkennen.

— En in afwachting moet dit geheele voorval streng onder ons blijven, bracht de notaris in het midden. Zoodra M. Guy Alwyn er de lucht van krijgen mocht, zou hij het ons lastig maken.

— Natuurlijk moet het onder ons blijven, bevestigde Lady Alwyn. Wat een geluk, dat geen van de dienstboden er getuigen van is geweest !... Hoe lang denkt gij hem gehypnotiseerd te laten, dokter Cleverley ?

— Niet langer nu. Zijne overspanning zal nu al wel geweken zijn.

Meteen nam hij eene hand van den zieke in de zijne en blies hem in het gezicht, terwijl Lady Alwyn en de anderen angstig toezagen.

(Wordt vervolgd.)